

DEON MEYER

DE SCHOEN IN MARIA
KORT VERHAAL

AV
B

DEON MEYER

DE SCHOEN IN MARIA
KORT VERHAAL

AV
B

Over het boek

Inspecteur Ferdinando Adornato van het Milaanse Departement van Justitie moet de moord op een mooi jong model onderzoeken.

Doodsoorzaak: ze is met de stilettohak van een coutureschoen in haar oog geslagen.

Adornato is een lelijke man in een wereld vol schoonheid. Niemand wil praten, want iedereen is schuldig - op de een of andere manier.

Iedereen.

Over de auteur

Deon Meyer is de internationale bestsellerauteur van tien thrillers die zich in Zuid-Afrika afspelen. Zijn boeken, die

in 25 landen zijn vertaald, hebben veel internationale prijzen ontvangen – *13 uur* werd verkozen tot VN Thriller van het Jaar. Volg de auteur op Twitter via @MeyerDeon.

Van dezelfde auteur

Duivelspiek

Feniks

13 uur

Onzichtbaar

7 dagen

Spoor

Orion

Cobra

Bezoek onze internetsite www.awbruna.nl
voor informatie over onze boeken,
volg @AWBruna op Twitter of bezoek

onze Facebook-pagina:
[Facebook.com/AWBrunaUitgevers](https://www.facebook.com/AWBrunaUitgevers).

Deon Meyer

De schoen in
Maria

A.W. Bruna Fictie

© Deon Meyer 2009

Oorspronkelijke titel

Die skoen in Maria

Vertaling

Martine Vosmaer en Karina van Santen

Omslagontwerp

Nico Richter

© 2015 A.W. Bruna Uitgevers,

Amsterdam

ISBN 978 90 449 7367 9

NUR 305

Ze ligt languit op het marmer, maar zelfs nu nog kun je zien dat ze volmaakt was, de kleine voetjes, de slanke enkels, de kuiten zo fraai gevormd onder de holte van de fijne knieën. Onder haar platte buik is het schaamhaar bijna helemaal afgeschoren, op een klein plukje na dat als een privégrapje bovenaan is blijven zitten. En de huid over dit alles is gaaf, strak en zongebruind.

Ik kijk hoe Visconti haar hoofd uit elkaar haalt.

Hij draagt een plastic beschermbril zodat er geen weefsel in zijn ogen spat terwijl hij haar schedel met een elektrisch apparaat opensnijdt. Het geluid is hoog en schrill, als van een tandartsboor. Dat is het

enige moment dat Visconti zijn mond houdt, want zodra hij de schedelzaag uitzet, begint hij te mompelen in de microfoon die aan een touwtje om zijn nek hangt, Latijnse woorden voor botten en spieren, kwabben, organen, synapsen. Visconti houdt van praten. Tegen zichzelf, tegen de lijken op zijn tafel, tegen de levenden om hem heen. Hij heeft overal een mening over, altijd over de doodsoorzaak. Vaak over de nieuwste productie in La Scala. Soms over Berlusconi. Vooral de laatste tijd. Hij is een elegante man, net als zijn voorvaderen, met zijn zilveren slapen en zijn aristocratische neus. Hij heeft een

reputatie bij de vrouwen, al is hij getrouwd.

Hij legt de schedelzaag opzij en zet de bril af.

Mompel, mompel, mompel.

Zijn rubberhandschoenen glanzen van het bloed. Hij haalt een stuk schedelbot van haar hoofd, als was het een stuk van een legpuzzel.

‘Dit was geen schoen, Verruca,’ zegt hij.

Ik heet niet Verruca.

Dat is die andere eigenschap van Visconti. De bijnamen die hij uitdeelt als etiketten, arrogant, alsof het niet nodig is iemands naam te onthouden. Al kent hij

de mijne. Hij is de man die Gatto ‘Spaventoso’, griezel, heeft gedoopt. Op een avond, toen hij een autopsierapport in mijn appartement kwam afgeven en de kat op de houten vloer zag zitten. ‘Lelijke kat, Verruca. Hoe noem je hem? Spaventoso?’

En nu staat hij daar en zegt dat de schoen niet de doodsoorzaak was. Ik zeg niets, ik wacht, want hij wil er een spektakel van maken.

‘De hak is niet door de oogkas gegaan,’ zegt hij. ‘Het komt door de val. Ze is met haar hoofd ergens tegenaan gestoten, van achteren. Zo zie ik het. Hij stond voor haar en heeft de schoen hard door haar oogbol gemept. De hak was niet

scherp genoeg om door te dringen tot in het bot erachter, maar door de kracht is ze achterover gevallen, ergens tegenaan.

Weet jij waar tegenaan?’

‘Het glazen blad van de salontafel,’ zeg ik.

‘Het moet de hoek van het blad zijn geweest.’

‘Dat was het ook.’

‘En daar heb je de oorzaak. De hoek van het glazen blad is door de pijlnaad van het wandbeen gegaan, tot in de hersenen.’

‘Hij?’

‘Een vermoeden, Verruca, want de hoek waaronder de hak in de oogkas terecht is gekomen, suggereert iemand die

langer was dan zij. Rechtshandig. En natuurlijk de kracht. Stonden er afdrukken op de schoen?’

‘Afgeveegd. Met een stofdoek.’

Hij knikt. ‘Ze gebruikte cocaïne. Af en toe.’

Ik maak een aantekening. ‘Dat doen ze allemaal,’ zeg ik.

Mevrouw Fabricius huilt, maar beheerst, alsof het haar plicht is. ‘Het was zo’n lief kind, inspecteur, wie doet er nou zoiets? Wat voor monster? In wat voor wereld leven we?’

‘Het is een boze wereld, mevrouw.’

‘Dat is het, dat is het.’ Ze veegt

voorzichtig de tranen van de hoge jukbeenderen. Ik schat haar halverwege de vijftig, maar het is een gok, want ze is goed geconserveerd. ‘Weet u wel hoe het is om iemand uit je nabije omgeving te verliezen?’

Die vraag had ik niet verwacht en even heb ik een bijna onweerstaanbare behoefte om haar over Claudia te vertellen. Alles.

Ik verman me. Ze wil helemaal geen antwoord. Alleen maar sympathie. ‘Hoe lang is ze bij uw agentschap geweest?’ Ik zit met het notitieblok op schoot, pen in de aanslag.

‘O, drie, vier jaar, ze was erg populair. Er zijn er niet zoveel met dat soort

voeten.’

‘O?’

‘Schoonheid is volop te vinden, inspecteur,’ zegt ze, zonder me aan te kijken. ‘Ik bedoel, in mijn bedrijfstak. Maar voeten, mooie kleine voetjes, met goede benen, dat is een zeldzame combinatie. En erg in trek hier.’

‘Bij de schoenontwerpers?’

‘Uiteraard.’

‘Mevrouw, is er iemand die Maria kwaad zou willen doen?’

‘Ze was een engel, inspecteur. Ze was een lachebekje, altijd, maakt niet uit waar en wanneer. Het is onmogelijk, het moet een inbraak zijn geweest...’

‘Dat weten we nog niet. Het ziet er niet naar uit dat er iets gestolen is. Had ze geen problemen op haar werk?’

‘O nee, Maria niet.’

‘Weet u of ze een vriendje had? U weet...’

‘Ze had iemand, tot voor kort, maar ze zijn niet meer bij elkaar.’

‘Kent u hem?’

‘Ja, hij is ook een model hier, maar hij zou nooit...’

‘Ik begrijp het, mevrouw Fabricius. Ik ben in dit stadium alleen op zoek naar informatie. Elke informatie.’

Pierluigi Castagnetti heet hij en hij zegt

dat Maria een bitch was.

Hij heeft het erg druk met zijn haar, dat lang, dik en zwart om zijn hoofd hangt, meestal voor zijn ogen. Zijn armen steken sterk en gespierd uit de mouwen van zijn T-shirt. 'Ha scopato intorno,' zegt hij. Ze heeft rondgeneukt, daarom heeft hij haar gedumpt, zijn handen praten mee, grote, overdreven gebaren, zelfs voor een Italiaan. Ze was verwend, had een gat in haar hand, snoof cocaïne en had nooit genoeg geld, al verdiende ze tienduizend euro per maand 'con i suoi piedi maledetti'. Met die stomme voeten van haar. Ze dook in bed met iedereen die haar verslaving kon onderhouden of haar

financiële toestand verbeteren. Een bitch, maar het kost tijd om daar achter te komen. Hij gooit voor de zoveelste keer zijn haar naar achteren.

‘Waar was je gisteravond?’ vraag ik vlak voordat ik wegloop, en hij zegt dat hij op Corsica was voor een fotosessie van *Femina*.

En dan, als ik bij de deur ben, zegt hij ongegeneerd: ‘Le vostre verruche, ispettore...’ Die wratten van u, inspecteur.

‘Sì?’

‘Possone essere rimosse.’ Die kun je weg laten halen.

‘Dat weet ik.’

In Milaan staat het bekend als de ‘triangolo d’oro’, de gouden driehoek. Het is maar een vierkante kilometer, begrensd door de Via della Spiga, de Via Monte Napoleone en de Via Sant’Andrea, maar ze zitten er allemaal – Miuccia Prada, Gianfranco Ferré, Giorgio Armani, al die wereldberoemde namen.

De grote schoenenwinkel Flavio is in de Via Della Spiga 127. Als ik de deur opendoe, komt een jong stel naar buiten. De man kijkt naar mijn jasje, lacht en fluistert iets in het oor van zijn meisje. Ze kijkt om, maar ze heeft niet hetzelfde venijn in haar ogen.

Ik stel me voor aan een lange, slanke

verkoopster in minirok, en haal de pump uit de bruine papieren zak. ‘Is er iemand die me hier iets over kan vertellen? Het is een bewijsstuk.’

‘Is dat bloed?’

‘Ja.’

‘Oh, mio Dio. Wacht, ik ga Carlo halen.’

Als hij ergens uit een kantoor opduikt, lijkt hij te jong voor iets anders dan de schoolbanken. Hij draagt zwart leer, van zijn hals tot aan zijn voeten. Hij bekijkt me van top tot teen. ‘We hebben Gucci’s in de uitverkoop,’ zegt hij.

‘Deze zitten lekker, dank je,’ zeg ik.

Ik stel me voor en laat hem de schoen

zien, die in doorzichtig plastic is verpakt.

‘Is ze dood?’

‘Ja.’

‘Manaccia la miseria. Wat wilt u weten?’

‘Zoveel mogelijk.’

Hij neemt de schoen van me aan en draait hem om en om in zijn handen.

‘Eigenaardig,’ zegt hij.

Ik wacht. Er lopen twee jonge vrouwen langs, hun handen vol winkeltasjes. Ze zijn mooi; slanke, gespierde benen boven de hakken waarop ze zich vaardig voortbewegen.

‘Ik wist niet dat ze al op de markt waren,’ zegt Carlo.

Heel even denk ik dat hij het over die vrouwen heeft, maar ik zie dat hij nog steeds de schoen bestudeert. ‘O,’ zeg ik.

‘Het ontwerp lijkt op de Chiodo-lijn van Walter Tocci, maar die verwachten we pas in september.’

Ik haal mijn notitieboekje tevoorschijn. ‘Hoe weet je hoe zijn Chiodo-lijn eruitziet?’

‘Ik ben op de Fiera di Calzature geweest,’ op een toon die aangeeft dat ik dat had moeten weten. ‘De beurs, in januari.’

‘Dus ze zijn nog helemaal niet in de detailhandel te koop?’

‘Als dat zo was, dan zouden wij ze als

eersten in de collectie hebben gevoerd.’
Op dezelfde toon.

Bij Walter Tocci zegt ze eerst tegen me dat de dienstingang aan de achterkant is, totdat ik duidelijk maak dat ik inspecteur Ferdinando Adornato ben van het Ministero di Giustizia, en Tocci zelf wil spreken over een ernstige misdaad.

Haar haren vormen een nest boven op haar hoofd, het soort chaos dat een fortuin kost, en haar bloes is half doorschijnend. Ze vertelt me dat signor Tocci het heel druk heeft en ik zeg met een gebaar naar de designstoelen achter de chromen tafel dat ik wel blijf wachten. Ik zie dat dat

idee haar helemaal niet bevalt.

‘Een ogenblik,’ zegt ze, en ze fluistert iets in een lichtgele telefoon.

‘Tien minuten,’ alsof het te lang is. ‘Dan kan signor Tocci u te woord staan.’

Ik ga op de stoel zitten. Hij is van echt leer, strak gespannen over een frame van chroom. Ongemakkelijk. Gatto zou hem niet lekker vinden. Ik leg de papieren zak op de stoel naast me en pak een boek van de tafel. *La Storia della calzatura* – de geschiedenis van de schoen. Ik sla het open. Er is een foto van schoenen die eruitzien als pantoffels, maar met lange, smalle punten die naar boven krullen. ‘De lange, puntige neus maakte reeds 1500

jaar voor Christus zijn opwachting en in de dertiende eeuw werden lengtes tot 30 duim bereikt,' luidt de tekst.

Vijftienhonderd jaar voor Christus. Kunnen schoenen zo oud zijn? Ik kijk omlaag naar het versleten bruine leer aan mijn voeten. Zeker.

'Signor Tocci kan u nu ontvangen, inspecteur.'

Zijn kantoor is groot. Aan de zuidkant, tegenover het raam, staat een vitrine met schoenen onder felle schijnwerpers. Hij zit achter een groot bureau, niet het chroom van de receptie maar oud eiken, diepbruin hout. Hij blijft doorschrijven en ik moet wachten totdat

hij opkijkt. Hij is grijs, ergens in de zestig, maar robuust. Een sportschoollichaam. Elegante handen, een groot horloge. Een zwarte coltrui. Misschien vanwege de airconditioning?

‘Ga zitten,’ zegt hij nadat hij me heeft gemonsterd.

Ik haal de schoen tevoorschijn en zet hem op het bureau. ‘Ik begrijp dat dit uw ontwerp is, signor Tocci?’

Hij pakt hem op en draait hem om en om in zijn handen. Er zitten fijne zwarte haartjes op zijn vingerkootjes, maar ook die zien er verzorgd uit, gemanicurd.

‘Dit is niet het werk van mijn fabriek,’ zegt hij ten slotte.

‘Kunt u dat zien?’

‘Uiteraard. Kijk, het leer van de zool.

Dat is niet geborsteld.’

‘Niet geborsteld,’ zeg ik.

‘Als je het niet borstelt, is het glad.

Dan glijdt de voet van de vrouw voortdurend weg.’ Hij kijkt voor het eerst naar mijn gezicht en ziet dat ik het niet begrijp.

‘Weet u iets van de fabricage van schoenen, inspecteur?’

‘Nee, signore.’

‘Er zijn vier stadia,’ zegt hij plotseling enthousiast, als een hoopvolle leermeester. ‘De eerste is de ‘taglio’, het snijproces, als het leer volgens het patroon uit grotere

stukken wordt gesneden. Dat moet heel precies gebeuren, want verspilling kost geld. Dan volgt de machinale bewerking. De onderdelen worden aan elkaar gezet, wat wij de ‘giunteria’ noemen. Een volgend stadium van het machinale proces is de ‘montaggio’, wanneer de schoen zijn driedimensionale vorm krijgt. Dat is ook het stadium waarin bijvoorbeeld de oogjes voor veters worden aangebracht.’

‘Ik begrijp het.’

‘Daarna volgt de ‘finissaggio’, de afwerkingsfase, wanneer patronen op het leer worden aangebracht, als het ontwerp daarom vraagt natuurlijk. Dit is de eerste fase waarin het werk van individuele

fabrieken onderscheiden kan worden, maar ik moet zeggen dat de afwerking van deze schoen niet onder de maat is, hij had van mij kunnen zijn. Als laatste komt de ‘inserimento sottopiede’, het stadium waarin de zolen en hakken van de schoen worden vastgelijmd en –getimmerd – en ook de zool geborsteld wordt, als die van leer is. Dit is gewoonlijk de fase waarin de fabriek zijn unieke stempel op de schoen drukt. En ik kan duidelijk zien dat deze niet uit mijn fabriek komt.’

‘Heeft u ooit het schoenmodel Maria Ferraro ontmoet, signore?’ vraag ik.

Hij zet een fraaie hand onder zijn kin. De Denker. ‘Ja,’ zegt hij ten slotte.

‘Ze is dood,’ zeg ik met een gebaar naar de schoen.

Hij blijft secondelang als een standbeeld zitten. ‘Wat tragisch,’ zegt hij oprecht. Is hij bleek geworden? Dat is altijd moeilijk te zien bij iemand die bruinverbrand is.

‘Signore, u hebt nog niet gezegd of dit uw ontwerp is.’

Zijn ogen monsteren me weer, mijn kleren, mijn gezicht. ‘Dit is mijn ontwerp.’

‘Maar niet uw fabriek?’

‘Nee.’

Ik wacht. Hij zweet niet.

‘Casa Sandri,’ zegt hij.

‘De firma Sandri. Paolo Sandri? Heeft

hij uw ontwerp gestolen?’

‘Sì.’

‘Hoe dan?’

Hij leunt achterover in zijn stoel. Hij haalt zijn smalle handen door zijn haar.

‘Ispettore, ik wil een verklaring afleggen. Ik zou mijn advocaat willen bellen, alstublieft.’

‘Maar natuurlijk, signore.’

‘Weet u, ik was gisteren bij Maria thuis. Om haar erop aan te spreken. Ze heeft voor mij als model gewerkt. Maar Maria heeft een probleem. Een verslavingsprobleem. Cocaine. Dat is een dure... hobby.’

‘En Paolo Sandri heeft die

gesubsidieerd?’

‘Sì.’

Paolo Sandri. De nieuwe sensatie. Hij is klein en ziet eruit als een jongetje. Zijn haar is wit geverfd, bijna zilver, en hij kan niet blijven zitten, hij beweegt, zoveel energie. Hij praat, hij gebaart en zijn hele gezicht praat mee, van de diepblauwe ogen tot de brede mond. Hij protesteert. Hij vloekt op de manier van de jeugd, met Amerikaanse scheldwoorden. Walter Tocci is een echte je-weet-wel. Paolo Sandri steelt van niemand. Kijk dan toch, ispettore, kijk om u heen. Ziet het eruit of ik zo nodig moet gaan jatten? Tocci. Dat

is een zus en een zo. Menselijk vullis. En dan, een paar minuten later, gaat hij toch zitten en vraagt of hij alsjeblieft zijn advocaat mag bellen.

Gatto zit op de trap op me te wachten. Het is geen mooi beest. Roestbruin en zwart en wit. Zijn oren zijn gehavend door wel duizend kattengevechten. Zijn ene oog is groen, het andere bruin. Hij heeft een kale plek op zijn linkerschouder. Hij wacht tot ik langs hem ben voordat hij geduldig opstaat en achter me aan loopt.

‘Sorry dat ik zo laat ben,’ zeg ik. Hij praat nooit terug. Hij is een goede luisteraar. Ik doe de deur van de flat open

en laat hem voorgaan. Langzaam.

Waardig.

Hij loopt de keuken in en gaat zitten op het deel van de vloer waar de planken droevig kraken. Zijn lievelingsplek. Ik rol het sardientje uit het krantenpapier en begin het in stukjes te snijden. Zijn tanden zijn niet erg doeltreffend meer.

‘Er zijn drie verdachten,’ zeg ik. Zijn ene halve oor draait lui naar me toe. Zijn staart beweegt een keer.

‘Allemaal met een motief. Ze heeft Walter Tocci, de schoenontwerper, verraden. Dat heeft ze hem gisteravond bekend. En daarna heeft ze Paolo Sandri gebeld, de fabrikant die op andermans

ontwerpen teert. Het is een jonge man. Een ondernemer. Een voormalig model. Hij was woedend op haar. Hij is gisteravond ook bij haar langs geweest. Ze hebben ruzie gehad.’

Ik schuif de vis van de snijplank in Gatto’s bakje en zet het voor hem neer. Hij staat lui op en komt dichterbij. Hij ruikt er eerst aan.

‘Heel vers. Mevrouw Angelo heeft me haar woord gegeven.’

Hij begint te eten.

‘En dan is er nog Pierluigi Castagnetti, haar minnaar. Ex-minnaar. Die zegt dat hij op Corsica zat. Ze heeft het uitgemaakt met hem.’

Ik trek een stoel onder de tafel
vandaan en ga zitten.

‘En mevrouw Fabricius, haar agent,
kan zeker ook als verdachte worden
beschouwd. Maria’s verraad zou nadelig
kunnen zijn voor haar bedrijf. Maar
dottore Visconti zegt dat het een man
moet zijn geweest.’

Ik buig me over de tafel en trek de
foto van Claudia naar me toe. Mijn
Claudia. Ik zucht.

Gatto’s kop gaat omhoog en hij kijkt
heel even in mijn ogen.

‘Maar als we alles in overweging
nemen, dan weten we wie de schuldige is.
Want wij kijken van buiten af, jij en ik.

We maken geen deel uit van die wereld. Wij zijn verruche. De schoonheid is ons ontgaan. Een kleine genetische misser, een beetje pech in de loterij van de natuur. Wij weten dat vetes en verraad over schoenen niet voldoende zijn om voor te moorden. Niet als je al schatrijk en wereldberoemd bent. Nee, maar wanneer een vrouw, een absolute schoonheid, zegt dat ze ons niet meer wil hebben. Dan verliezen we onze zelfbeheersing. Dan breekt onze ziel in duizend stukken.'

Ik kijk lang naar de foto van Claudia. Waarop ze Gatto tegen haar wang drukt. Belle en het Beest. En dan zet ik het lijstje weer terug op tafel.

‘Er gaan genoeg vluchten om hier te komen, en op tijd weer terug te zijn op Corsica. Ik heb het nagekeken. Ik denk ook niet dat hij een valse naam heeft gebruikt bij de luchtvaartmaatschappij.’

Ik sta op en ga naast Gatto staan. ‘Ik vermoed dat hij er was, misschien in de slaapkamer, toen Tocci met haar kwam praten. Hij heeft de ruzie met Sandri waarschijnlijk ook gehoord. En toen wist hij hoe hij het kon doen. Hoe hij de situatie kon manipuleren. De vingerafdrukken en het motief van iemand anders kon gebruiken.’

Ik loop naar Gatto’s favoriete zitplaats op de houten vloer. Die kraakt als ik daar

ga staan. Ik buk me en leg mijn handpalm zacht op het glanzende oppervlak.

Ik citeer zoals elke dag Verdi: ‘La vita è inferno all’infelice, Claudia,’ zeg ik.
‘Tutta la vita...’

Ontdek de beste en mooiste nieuwe boeken met de gratis *Lees dit boek*-app. Wilt u als eerste de beste en mooiste nieuwe boeken ontdekken? Vaak nog voordat die boeken zijn verschenen en de pers erover heeft geschreven? Download dan gratis de Lees dit boek-app voor Android-telefoons en -tablets, iPhone en iPad via www.leesditboek.nl.

Blijft u graag op de hoogte van de nieuwste spannende boeken?

Volg ons dan via www.awbruna.nl, en en meld u aan voor de spanningsnieuwsbrief.